

Πολιτική Οικολογία (Τιμόθεος Παπασταύρου, Θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Με τη ραγδαία ανάπτυξη των οικολογικών κινημάτων, ειδικότερο από την δεκαετία του 1960 και μετά, ολοένα και περισσότεροι άνθρωποι ασχολούνται με την προστασία του περιβάλλοντος και υιοθετούν μια πιο οικολογική συμπεριφορά στον τρόπο ύπαρξης τους. Αυτή η συμπεριφορά σταδιακά διογκώνεται, επηρεάζοντας μεγαλύτερες πληθυσμιακές ομάδες, αναγκάζοντας εντελή τις κυβερνήσεις πολλών χωρών να ασχοληθούν με την οικολογία και την ανάγκη προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος σε θεσμικά πλαίσια. Έτσι σταδιακά τα πολιτικά κόμματα ξεκίνησαν να εντάσσουν στην πολιτική γραμμή τους την έννοια της οικολογίας, ακλουθώντας τις εξελίξεις της εποχής και ανανεώνοντας έτσι την πολιτική τους ατζέντα [23].

Η έννοια της πολιτικής οικολογίας αναφέρεται σε μια τάση του οικολογικού κινήματος, που επικεντρώνεται στις σχέσεις αλληλεπίδρασης του φυσικού περιβάλλοντος με τις ανθρώπινες κοινωνίες. Αυτό αποτέλεσε τη βάση για την μετέπειτα δημιουργία των πράσινων πολιτικών κόμματος, τα οποία αναδείχτηκαν κυρίως στην δυτική Ευρώπη, την στιγμή όπου η αριστερά δεν είχε δείξει ακόμη κανένα απολύτως ενδιαφέρον στον τομέα της οικολογίας [24].

Πρωτοπόρος στον σχηματισμό των πράσινων κομμάτων υπήρξε η Νέα Ζηλανδία με τον κομματικό σχηματισμό «The People» «Ο Λαός», το οποίο μετονομάστηκε σε «Green Party» «πράσινο κόμμα» το 1985. Σημείο αναφοράς στάθηκε η ανάδειξη του γερμανικού κόμματος των πράσινων «Die Grünen», το οποίο κατέφερε να ενταχτεί στο ομοσπονδιακό κοινοβούλιο το 1983 [25]. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε το αντίκτυπο της δημιουργίας πράσινων κομμάτων στον λαό μέσω ζορισμένων εκλογικών αποτελεσμάτων της Δυτικής Ευρώπης όπως, μεγάλη Βρετανία 1.5% το 1992, Γερμανία 5.8% το 1990, Βέλγιο 5.1% το 1991 και Πορτογαλία 8.8% το 1991 [26].

Σε ευρωπαϊκά πλαίσια ιδρύεται το 2004 το πανευρωπαϊκό πράσινο κόμμα, με αρχηγό τον Ζακλίν Κρεμές, στο οποίο συνενώθηκαν τα περισσότερα πράσινα κόμματα κρατών μελών της ευρωπαϊκής ένωσης υστέρη από το 4ο συνέδριο της ευρωπαϊκής ομοσπονδίας πράσινων κομμάτων στη Ρώμη. Βασικές αρχές που διέπουν αυτό το νέο συλλογικό κόμμα είναι η περιβαλλοντική ευθύνη, η συμμετοχική δημοκρατία μέσω της άμεσης εμπλοκής των πολιτών στη διαχείριση των πολιτικών υποθέσεων, η ισότητα, η μη βία και τέλος η αειφόρος ανάπτυξη, η οποία αποσκοπεί στην οικονομική ανάπτυξη με γνώμονα την προστασία του περιβάλλοντος [27].

ΟΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Ακόμη μια μορφή οικολογικής κίνησης είναι ο οικосоσιαλισμός ή πράσινος σοσιαλισμός, ο οποίος είναι επηρεασμένος κυρίως από τον μαρξισμό, τον σοσιαλισμό και τις απόψεις της «πράσινης» πολιτικής σε συνδυασμό με αυτές περί αντί-παγκοσμιοποίησης. Οι οικосоσιαλιστές αναφέρονται αρκετές φορές ως «Κόκκινοι - Πράσινοι», διότι υποστηρίζουν τις οικολογικές άποψης μέσα από μια πιο αντικαπιταλιστική οπτική [28]. Η θεμελιώδης αρχή του οικосоσιαλισμού είναι η άποψη πως ο καπιταλισμός είναι η αρχή και το τέλος όλων των προβλημάτων όπως, η φτώχεια, ο κοινωνικός αποκλεισμός, οι πόλεμοι και κυρίως οι οικολογικές καταστροφές, οι οποίες προκύπτουν από τη συνεχόμενη θέληση του ανθρώπου ώστε να καλύψει τις όλο ένα και αυξανόμενες ανάγκες του. Σημαντική είναι επίσης

η αναφορά του Κορνήλιου Καστοριάδη για τον καπιταλισμό, μέσα από την ρήση του Καρτέσιου: να φτάσουμε στην γνώση και στην αλήθεια «για να γίνουμε αφέντες και κτήτορες της φύσης» [29], όπου φανερώνεται ως μια τρέλα και μια αυταπάτη, όπου καταστρέφει τις αρμονικές σχέσεις του ανθρώπου με το φυσικό περιβάλλον και καθιστά ολοφάνερο πως δύσκολα μπορεί να υπάρξει συνέχεια εάν δεν εξαλείφει πλήρως ο καπιταλισμός.

Βασικός σκοπός του οικοσοσιαλισμού δεν είναι μόνο η προστασία της φύσης, αλλά η προστασία και ο εμπλουτισμός του φυσικού περιβάλλοντος, μέσω ενός σοσιαλιστικού τρόπου ζωής και αλληλεπίδρασης, που αποσκοπεί στην ανατροπή της λογικής της καταστροφής του περιβάλλοντος, η οποία δημιουργείται χάρη στην «ανάπτυξη» του καπιταλισμού και του ιμπεριαλισμού. Επίσης σκοπός τους είναι να ισορροπηθούν οι ανθρώπινες ανάγκες με τις ανάγκες του περιβάλλοντος [30].

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

Παραπομπές:

23. Σταύρος Καραγεωργάκης, *Περιβαλλοντική Ηθική και πολιτική οικολογία. Οι υποχρεώσεις μιας οικολογικής κοινωνίας απέναντι στον μη ανθρώπινο κόσμο*, Διδακτορική Διατριβή, Θεσσαλονίκη 2006, σελ. 120.

24. Χάρης Ναξάκης, «Τα πολιτικά ρεύματα στην οικολογία», Ηλ περιοδικό «Θέσεις», Τεύχος 59 Απρίλιος - Ιούνιος 1997, <http://www.thesis.com>, (Ημ. Ανάκτησης 12 Οκτωβρίου 2017).

25. Απόστολος Χατζιπαρασκευαΐδης, «Από το περιβαλλοντικό κίνημα στην περιβαλλοντική εκπαίδευση», 4ο Συνέδριο ΠΕΕΚΠΕ, Ναύπλιο 12-14 Δεκεμβρίου 2008,

[\[kastor.kas.sch.gr/peekpe4/proceedings/synedria6/xatziparaskevaidis.pdf\]\(http://kpe-kastor.kas.sch.gr/peekpe4/proceedings/synedria6/xatziparaskevaidis.pdf\)**](http://kpe-</p></div><div data-bbox=)**

(Ημ. Ανάκτησης 12 Οκτωβρίου 2017).

26. Χάρης Ναξάκης, Ό.π.

27. European Greens, History, <https://europeangreens.eu/content/history>, (Ανακτήθηκε 13 Οκτωβρίου 2017).

28. Οικοσοσιαλισμός, <http://el.Wikipedia.org/wiki/Οικοσοσιαλισμός>, (Ανακτήθηκε 13 Οκτωβρίου 2017).

29. Κορνήλιος Καστοριάδης και Κον - Μπεντίτ Ντάνιελ, *Από την οικολογία στην αυτονομία*, Μεταφρ. Σταύρου Άλκης, εκδ. Κέδρος, Σεπτέμβριος 2005, σελ. 31.

30. Κλεμάν Σενεσάλ, «Οικοσοσιαλισμός: ένας πρώτος ορισμός», Μεταφρ. Γιώργος Καραμπελας, Ηλ. Περιοδικό *Οικοτριβές*, Τεύχος 1, 27 Ιανουαρίου 2013, <http://oikotrives.gr>, (Ημ. Ανάκτησης 15 Οκτωβρίου 2017).